

Naša deca.

Naše Marijice kaj pak ne poznate. Majhena je še, da še na mizo ne vidi, a živa je kakor vrtalka. Pri miru je samo takrat, kadar spi; zgodi pa se časih, da zaspi že po dnevu in takrat je na večer vselej neugnana. In če se vzbudi po noči, takrat je pa že celó ni mogoče ugnati. Ne miruje prej v svoji mali posteljici, da ji mati prinesó košček kruha. Kruhek pa strašno rada jé naša Marijica in ako jo poprašaš, zakaj ga ima tako rada, poreče ti: »zato ker ga je Bogek dal«. Bogeka pa se Marijica zmerom boji; če je nagajiva in se ne vede lepo, pokažejo ji mati Boga na steni: »Le čmerna bodi, le, Bogek je pa hud!« in precej je Marijica zopet pridna. Tudi molčka rada naša Marijica in roki zna tako lepo skleniti kakor »gospod« pri altari. Kadar dela križek, takrat godi se ji seveda bolj slabo in namesto po čelu, ustih in prsih prekriža se kar na enkrat po vsem obrazku

A naša Marijica ima rada tudi druge otroke. Miklavž ji je prinesel sicer tako lepó »púnčiko«, da jo je prve dni samo zibala in pestovala. Toda kmalu se je naveličala »punčike« in nekega dne deje materi: »Mama, moja »punčika« je umrčkala; dajte mi tako, da se bode smejkala kakor jaz« . . . In mati so se nasmejčkali tako ljubo — še bolj kakor se zna Marijica — take »punčike« ji pa niso dali, ki bi se smejala.

Pri Kovačevih imajo tudi takega otroka, da je začel komaj dobro govoriti. Francek mu pravijo in za leto je mlajši od naše Marijice. To pa vam je že cel korenjak, obilnega života je in lici ima tako polni, kakor bi ji mu ulil. In kako se razloči glas njegov od glasu naše Marijice. Franckov glas je kakor glas bobna, Marijičin pa kakor glas milega zvončka. In ta Francek Kovačev pride večkrat k nam, da se malo poigrajo v naši hiši. Kajti še neki deček njiju starosti hodi v našo hišo. To je Malešev Janček. Ta pa je suh kakor trska in bled kakor zid. Tudi pogumnosti nima toliko in vselej pride še le pozneje v hišo, ko sta Francek in Marijica že davno v svojih igrah in pogovorih. Počasi stopa k njima in z roko vleče malo kočijico.

Kmalu so v živahnem pogovoru. Kaj pa da, tako redno ne govore ravno, več se jim bere na obrazkih. Glasove pa imajo, glasove: tako glasni so, da se razlega po vsi hiši. Vsi na krat govore, da bi je kdo drugi težko razumel — a sami se dobro razumejo. Kar si ne morejo povedati z jezikom, pa si pomagajo z roko in miganjem.

Meni bodo pa mama hlebček spekli, deje nekako ponosno Marijica in ukrivi svojo glavico: češ, pa ga imej še ti, če ga moreš!

Jaz sem pa »štruco« jedel, reče Janček z zategnenim glasom.

Kaj ne, da boš meni malo dala, Marijica! zabučil Francek z votlim glasom, kakor bi prihajal iz praznega soda.

Toda Marijica že hiti nadaljevat:

Tako majhen je hlebček, pa s smetano namazan; kadar ga bodo spekli, ga bom že pokazala . . .

Toda Francek sedi že v Jančkovi kočijici. Samo zadnja oplat njegova tiči v njej, nogi pa moli kvišku in upije: Hi, hi! Janček ga gleda malo nevoljno, toda ko prime tudi že Marijica za drog, vlečeta ga oba nekaj trenutkov po dolgi izbi. A kmalu zastoče kočijica milo, tako milo — kakor bi ji naredil kdo kaj hudega. Še bolj milo pa se naredi Jančkov obrazek, po katerem začno rositi kapljice iz črnkastih oči. Janček se joče. Kako bi ne jokal, saj mu je podrl kočijico ta Kovačev Francek. Marijica ogleduje z uprav umetniškim pogledom polomljeno spodvoz, Janček pa si mane objokane oči in zdihuje: mama! Francek se je tudi prestrašil in kmalu se spusti v jok. Debele solze kakor šiške mu leté raz polni obraz na trebušček in nekako bolešno mahne po obrazu s svetečim se rokavom. Le Marijica strmi še nekaj časa v kočijičine razvaline, potem potolče nekoliko z roko po nji, češ, da jo popravi, in stopi k Jančku, tolazeč pa božajoč ga z rokama po licih: »Le nikaner ne jokaj, Janček, bodeva pa pretepla tega Francka.« In Marijica stopi k Francku, ki stoji pri izbinah dverih, ter ga malo potipa po plečih, rekoč: »Ná, ná-a!« In ko se obrne, že je Janček zopet dober. Na tla se vsedeta poleg klopi ter začneta prepevati na vse kriplje, da bi ganila i naj-

kamenitejše srce. V enomer prepevata in ponavljata besede: »O Marija, pros' za nas!« (Marijica si je zapomnila te besede, ko je bila zadnjič z materjo v cerkvi pri petih litanijah). Francku se je zdelo že dovolj pokore in počasi se zopet približuje vnetima pevcema; kakor bi čutila, da se ne vjemata prav Marijičin in Jančkov glas, ker pojeta oba tako tenko in visoko, vsprejmeta mej se i Francka. Francek pa je znal še daljšo pesen, ktere so ga naučili njegova babica. In zdaj novič zapojó:

Delajmo, delajmo nova kolesa,
 Da se popeljemo v sveta nebesa,
 Angeljci godejo, duše pa rajajo,
 Da se vse trese — — — —

In res se je treslo — tako so kričali mali poni-glavčki. Kar stopijo mati v hišo — in v hipu utihnejo pevci. Tolikanj veči krik pa zaženó, ko dadó mati vsakemu hlebček. Zopet ni bilo vriša in piša ni konca ni kraja.

Še enkrat pridejo navskriž — Marijici je vzel Francek nekaj njenega hlebčka. Zdaj pa ne pomaga Francku nobeno mazilo. Kar iti mora. A navihan je Francek, kakor je majhen. »Janček — žganček, Janček — žganček!« upije in nagaja še Maleševemu, odhajajoč iz izbe, a v istem trenutku se mu izpodtakne na pragu, ozirajočemu se nazaj, in ležal je na tleh, kakor je dolg in širok, dobil je, kar je iskal. In ko prijoka domov, pokregajo ga še mati, češ, »prav je, zakaj pa hodiš od doma!«

In Marijica pa Janček? Tekala in igrala sta se še nekaj časa po hiši, dokler je tudi Janček ne pobere domov z objokanimi očmi. Ob mizo je zadel namreč s svojo glavico, ko je letal po izbi. To pa boli, če trčne mehka glavica v trd les! »Buško« na čelu je moral Janček domov nesti.

Popoludne pa so bili že zopet vsi trije v hiši. In pesen se začne od konca. Kakor otroci znajo! B.